

עפ"א 49829/04-18 - אורן כהן - בעצמו נגד עיריית תל-אביב-יפו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 49829-04-18 כהן נ' עיריית תל-אביב-יפו

לפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	אורן כהן - בעצמו
נגד	
משיבה	עיריית תל-אביב-יפו
	ע"י ב"כ עו"ד נעמה בנצקי

פסק דין

בפני ערעור שהגיש המערער על החלטותיו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופטת י. אונגר ביטון וכב' השופט ע. מסארווה) מיום 15.3.18 ו-8.4.18, לפיהן נדחתה בקשתו של המערער "... לעשות הסדר על החוב...".

בית משפט קמא קבע ביום 15.3.18 כי איננו יושב כערכאת ערעור על החלטתו של כב' השופט מסארווה ועל כן אין בסמכותו לשנות את החלטתו.

ביום 8.4.18 ציין בית משפט קמא כי בהמשך להחלטותיו מיום 11.7.17 ו-16.10.17 והחלטת כב' השופטת אונגר מיום 15.3.18 נדחתה הבקשה.

הרקע

המערער הגיש מספר בקשות חוזרות לבית משפט קמא לפיהן הוא מבקש להגיע להסדר עם המשיבה בעניין גובה הקנס. בית משפט קמא ציין כי אין לו סמכות לדון בגובה חובו של המערער בהעדר משפט על העבירה ובית משפט קמא כבר דחה מספר פעמים את בקשתו של המערער להישפט בגין העבירה דן.

בקשותיו של המערער מתייחסות לדוח שניתן לו בגין עבירה לפי סעיף 2(א) לחוק עזר לתל אביב יפו (פתיחתן וסגירתן של חנויות) תש"מ - 1980 (להלן: "**חוק העזר**") שנעברה בעסק בו היה המערער הבעלים בהתאם לרשיון העסק.

לאחר שהקנס הפך לחלוט, פנה המערער לבית משפט קמא וביקש להישפט.

משנת 2013 ואילך ידע המערער על הקנס שהוטל עליו ואף פנה מספר פעמים למשיבה בבקשות שונות. לאחר

שעוקלו חשבונותיו בבנק, הגיש המערער בקשה להישפט בטענה שאיננו הבעלים של בית העסק נשוא הדיון, למרות היותו הבעלים הרשום במחלקת רישוי עסקים.

בית משפט קמא דחה את בקשתו של המערער עוד ביום 11.7.17 וציין כי מדובר בדוח משנת 2011 שהמערער מודע לו לפחות משנת 2013 והבקשה הוגשה לבית משפט קמא בשיהוי רב, בשנת 2017, ועל כן נדחתה הבקשה.

בהמשך, המערער הגיש מספר בקשות חוזרות בעניין זה וגם הללו נדחו מהטעם דנן.

להלן בתמצית טיעוני המערער

1. לטענת המערער בשנת 2013 קיבל הודעה על החוב ולא התייחס לכך מאחר והיו לו דוחות רבים, ולא היתה לו יכולת כלכלית לשלם אותם.

בשנת 2017 בוצעו עיקולים על רכושו ועל כן פנה בבקשות להסדיר את החוב אולם בקשותיו לא נענו.

2. את חובותיו האחרים המערער משלם, לדבריו, אולם החוב נשוא הדוח איננו חובו ועל כן הוא איננו מוכן לשלמו.

3. בעל החנות מוכן להצהיר בבית המשפט כי מדובר בדוח שלו ולא של המערער.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את הצדדים ועיינתי בחומר הראיות שבתיק בית משפט קמא, שוכנעתי כי דין הערעור להידחות.

המערער הגיש את בקשותיו לבית משפט קמא בשיהוי רב, ללא הצדקה. למרות שלדבריו ידע על הדוח נשוא הדיון משנת 2013. רק כארבע שנים לאחר מכן הגיש את בקשתו הראשונה לבית משפט קמא. הבקשה נדחתה מהטעם כי הוגשה בשיהוי ניכר ללא כל נימוק המצדיק זאת אולם המערער המשיך והגיש מספר בקשות נוספות, זהות, אשר נדחו גם הן. רק בתאריך 26.4.18 הגיש המערער את הערעור נשוא הדיון, על ההחלטות הקודמות כלל לא ערער, ובו העלה טיעון חדש לפיו בעל העסק מסכים להסב את הקנס על שמו.

באמרת אגב יאמר, כי לא ברור אם בעל החנות אכן מסכים להסב את הדוח על שמו, מדוע איננו משלם את החוב במקום המערער ובכך מסיים את הפרשה?

כאמור, בקשותיו של המערער להישפט הוגשו בשיהוי של שנים רבות למרות שהמערער ידע על הדוח לפחות משנת 2013 ועל פעולות הגבייה המבוצעות נגדו, וזאת ללא כל נימוקים המצדיקים זאת.

בנסיבות הללו לא שגה בית משפט קמא, לא בשיקוליו ולא בהחלטותיו, ואני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ז' תמוז תשע"ח, 20 יוני 2018, בהעדר הצדדים.